

[Justitsministeren.]

at søge at fremme tvivlsomme Sager saa meget, som muligt. Den Henstilling vil jeg meget gerne tage til Følge. Jeg gør det saa meget snarere, som jeg allerede har gjort alt, hvad jeg kunde, for at faa de paagældende Myndigheder til at fremme baade de tvivlsomme og ikke tvivlsomme Sager saa meget som muligt, ligesom jeg har lagt de paagældende Myndigheder paa Sinde, at jeg lægger meget stor Vægt paa, at man søger at fremme de store Sager saa meget som muligt, saa man faar nogle af dem til Side. Men der møder jeg stadig dette, at man er saa overbebyrdet med Arbejde, at der er Grænse for, hvor meget man kan overkomme. Jeg møder ogsaa dette, at det ikke er et Spørgsmaal om at skaffe mere Personale, for man kan ikke skaffe mere Personale; der er ikke fri kvalificeret Arbejdskraft til Disposition. Men jeg skal i det ærede Medlems Henstilling se en yderligere Opmuntring til at fortsætte med de Anstrengelser, som jeg hidtil har udfoldet.

Jeg takker de forskellige ærede Ordførere for deres Tilslutning til den Vej, jeg er gaaet ved straks efter min Tiltrædelse af Justitsministerposten at nedsætte et juridisk Udvalg til at underkaste hele dette Problem den Revisionsbehandling, som jeg i høj Grad synes er tiltrængt. Det ærede Medlem spurgte, hvornaar jeg mente der kunde foreligge et Resultat. Jeg kan herom sige, at da jeg nedsatte Udvalget, bad jeg det om at sætte alt ind paa at være færdig før Jul, og Udvalget har arbejdet, tror jeg, med en Energi, som vist er uden Sidestykke med Hensyn til et saadant Udvalgs Arbejde. Man har arbejdet baade i Formiddags-, Eftermiddags- og Aftenmøder, og den Tidsfrist, der er afstukket, bliver paa det nærmeste overholdt, idet man venter at være færdig med at udforme Ændringerne til Loven nu lige op mod Jul; og man har lovet mig at gøre alt for, at selve Betænkningen kan ligge færdig inden Nytaar. Saa er det min Mening at give mig i Lag med Studiet af denne Betænkning og paa Basis af den at foretage mine Overvejelser af, hvilket Revisionsforslag jeg derefter skal forelægge Rigsdagen. Jeg haaber, og det sætter jeg mine Anstrengelser ind paa, at Revisionsforslaget kan foreligge for den høje Rigsdag, naar Rigsdagen træder sammen i det nye Aar, eller skal vi sige, at jeg faar et Spillerum af 8 Dage efter Rigsdagens Sammentræden. Hvis dette kan overholdes, haaber jeg ogsaa, det ærede Medlem vil give mig Ret i, at det hele er gaaet i et ret hurtigt Tempo; saa staa det derefter til den høje

Rigsdag at afgøre, hvor hurtigt man kan gennemføre Lovforslaget her, og jeg haaber, at man kan gøre det hurtigt, da jeg tillægger det den allerstørste Betydning, at den Usikkerhed og den Utryghed, der har været med Hensyn til Praktiseringen af denne Lov, ved fælles Hjælp fra alle Rigsdagens Partiers Side kan blive afløst af trygge Forhold, saa man virkelig selv kan føle, at nu bliver de Sager behandlet paa en Maade, som dansk Retsvæsen og dansk Lovgivningsmagt fuldt ud kan være bekendt.

Jeg takker for den velvillige Behandling og haaber, at Forslaget maa blive meget hurtigt gennemført.

Malchau: Jeg vil gerne sige et Par Ord i Anledning af Spørgsmaalet om Overfyldningen af Fængslerne som en af Grundene til, at der skulde finde Løsladelse Sted. Jeg forstod paa den højtærede Justitsminister, at han syntes, jeg havde lagt mere i dette, end det havde været Ministerens Hensigt at lægge deri. Jeg vil i den Anledning med den højtærede Formands Tilladelse gerne have Lov til at citere, hvad den højtærede Justitsminister sagde om dette ved Fremsettelsen af Lovforslaget i Folketinget, det staa i Folketingstidende Sp. 514. Justitsministeren omtaler Grundene til at foretage Løsladelser og siger:

„...for at gøre dette taler to Hovedhensyn. For det første dette — og det er et meget stærkt Argument —, at vore Fængsler i Øjeblikket er stærkt overfyldte, saa stærkt, at vore Fængselsmyndigheder anser det for i allerhøjeste Grad nødvendigt at faa Fængslerne aflastet for de Arrestanter, som det kan forsvares midlertidigt at løslade.“

Efter disse Udtalelser af den højtærede Justitsminister kunde jeg ikke godt faa andet Indtryk, end at dette med Overfyldningen af Fængslerne var et Hovedargument for at fremsætte Lovforslaget om Løsladelse af visse Personer.

Rytter: Jeg ved, at det blandt Offentligheden har vakt stor Kritik, at Politiet fremmede de smaa Sager fremfor de store. Spørgsmaalet er ogsaa blevet berørt her, men ikke som en Kritik over for Politiet. Jeg vil straks sige, at jeg synes, Politiet har Ret til at tage de smaa Sager først. Naar der er Tale om, hvorvidt Manden er skyldig eller ikke skyldig, om han skal blive siddende eller ikke blive siddende, har de Ret til at sige: vi kan ikke have Folk siddende med tvivlsom Hjemmel, derfor er vi nødt til at lade de store Sager vente. Jeg synes, Politiet